

Bundan on beş yıl öncesinin beklentilerini, bu beklentileri dışa vuran özel söylemleri anımsadığımız oluyor mu hiç? Bazen anımsamak zordur insan için; çünkü unutmamanın arkeolojik kazısını yapan bilim, hatırdı tutmanın, unutmamanın insana pek cazip gelmediğini söylüyor. Ne ki unutuş, bir virüs gibi, insanlığın hafızasındaki tüm bilgi-işlem merkezlerini bozuyormuş.

O halde unutmamalı; çünkü unutmak, umudu kaybetmek demek biraz da...

Şimdi anımsayacaklarımız hakkında birkaç ipucu verebilirim. Hani duvarlar yıkılıyordu ya, işte o günler. Sonra, evrensel bir demokrasi dalgası dünyayı önüne katıp sürükliyordu, çıkarabildik mi? Yeni bir dünya düzeni kuruluyor, ideolojiler bitiyor, barış ve demokrasi karşı durulmaz değerler haline geliyordu. Bu arada 'yeni bir politik kültür' biçimleniyordu...

Bunları çıkarabildiyssek gerisi de gelecektir; çünkü gerçekleşeceği/gerçekleştirileceği söylenenler yukarıdakilerle de kalmıyor, daha neler neler oluyordu. Devlet küçüliyor, o küçüldükçe sivil toplum büyüyordu. İnsanlar, sınıf vs. gibi toplumsal gerçekleri ve dahi her şeyi boş verip birer birey olarak gündelik yaşamlarını sahipleniyordu.

Artık bir soru sorulabilir: Tüm bunlara ne oldu? Ve birileri bu soruyu yanıtlamak, ne olduğunu, hangi kırılış eilin bütün bu 'güzellikleri' boğduğunu açıklamak zorundadır.

Aslında yaşadıklarımız yanıtları kendiliğinden, tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Bugün karşımızda "dün ideolojileri sona erdirenler ve başka bir sürü ideolojik, siyasal, ekonomik, kültürel... 'güzellik(!)' üretenler" vardır.

Evet bugün onlar, en dizginsiz halleriyle karşımızdadırlar. Neo-liberalizmin insaflıyla dünyada ve Türkiye'de sermayenin yeniden yapılanması ve kendi perspektifini insanlığın perspektifi gibi sunmasına karşılık, tükenen toplumun eklemeleri sızlıyor, kasları gevşiyor, bütün 'uzlaşmalar' bozulurken yaşanan tarihin üzerine kalın bir çizgi çekilmek isteniyor. İşte bu nedenle on beş yıl öncesinden hatırlatmalar...

Hatırladıklarımız ve yaşadıklarımız karşısında, 'Neo-liberalizm diye bir şey yoktur!' diyor insanlık dışı bilginler. 'Bu, bu kavramı eski konseptlerin yerine koyan uyku sersemi solcuların buluşudur.' derlerken de neo-liberalizmin etik ve ahlâkla ilgili değerler üzerine yoğunlaştığını, sınıflamaya, tanımlamaya gerek olmadığını söylüyorlar. Ve doğrudur da! Neo-liberalizm ahlâk ve etik değerler alanında uygulanmalıdır. Yalnızca orada kaybetmeye mahkûm olduğundan değil, neo-liberalizm zaten etik değerlerin yok edilmesi anlamına geldiğinden bu böyledir.

Evet, tekrar tekrar ve bir kez daha bahsedeceğimiz neo-liberalizm söylemleri, Vivaldi'nin, ne zaman çalınsa ruhumuzu yenileyen, helezonik bir biçimde gelişerek ilerleyen müziği gibi besleyici ve var edici değil, yok etmeciliğin kökleri boğucu geçmişten miras kalmuş, belki de bıktırıcı yinelemeleri... Çünkü yaşam huzur bulmuyor nicedir. Ve biz sanki 'oyalanıyoruz'. Sanki 'oyalanıyoruz' bir etik ve estetik ışıldakla karanlığın ortasında...

Bir dergiye yazı yazmak: Dünya ölçekli sorunlar hakkında, belki üç-beş bin kişinin okuyacağı, sanki pek bir şey değiştirmiyor görünen bir çaba... Hep birlikte düşünür/söyler gibiyiz. Sanki 'oyalanmak' bunların hepsi; ama varsın 'oyalanmak' olsun. İnanç ve düşleri korumak için bazen, belki de 'oyalanmak' gerek bir zaman. Bu yaz sıcağında 'oyalanırken', görme biçimleri üzerine görgümüzü de artırmamız gerekiyor. Hani şair (Cemal Süreya) demiş ya: 'Ağrı dağını uzaktan ve yakından görenin dağ görgüsü artar.'

İşte bu çabanın sonuçlarından biri olarak, sınırlı alanlarda, editörden köşesinde, soyutlamalar bunlar. Ve biliyorum ki, soyutlamalar her zaman risklidir. Ama hayat o kadar hareketli ki! Bu hareketliliğin içinde şimdilerde: Kamu emekçileri; Erdemir, Seydişehir, Eređli Demir Çelik, Tüpraş...işçileri somutlanıyor. 'Düşünmezsen Kürt sorunu olmaz' diyen(ler) şimdilerde Kürt sorununun somutluğuna çarpıyor. Ve bugün bu yaşananlar insanlığın hafızası olan tarihe kaydediliyor. Tarih varken, hafıza varken inanıyorum ki her şey bugünden daha güzel, daha berrak olacak.

Aslında muradımız yazılı ifadelerimizin ötesinde bir şey. Bu nedenle de dergi sayfalarına sıkışmadan, barışık, üretken ilişkiler içinde çoğalarak dostça kalalım diyoruz. 'Unutmadan', hepimizin 'Dünya Barış Günü' kutlu olsun.